Український Народний Союз
75 років
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація „Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. в Ню Йорку: —
BArcly 74125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVI. Ч 109. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 12-го ЧЕРВНЯ 1969 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JUNE 12, 1969 No. 109. VOL. LXXVI.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Середа, 11 червня 1969

В АМЕРИЦІ

ЗАКОНОДАВСТВО ПРОТИ СТУДЕНТІВ-ЗАВОРУШНИКІВ ЛИШЕ ПОСИЛИТЬ ЗАКОЛОТИ, — твердиться у звіті Комісії, створеної ще за президента Джансона. Комісія вважає, що не можна посилювати законодавства проти студентів - заколотників і проти коледжів та ін. вищих шкіл, де такі заколоти й порушення елементарної дисципліни мають місце. Такі висновки подала тепер Крайова Комісія для вивчення причин заколотів студентів у ЗСА. Однак, представники Комітету в справах освіти вважають, що треба винести закон, за яким студенти та коледжі, де відбуваються такі заворушення, будуть позбавлені федеральної економічної допомоги.

З ГАРВАРДСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ ВИКИНУЛИ 16 СТУДЕНТІВ, яких було обвинувачено в насильному захопленні однієї з будов того університету і в закликах інших до безладдя. Заколотників позбавлено права студіювати до 2-ох років. Ще інших 20 студентів пішли б їхнім слідом, але їм врешті-решт ректорат університету пробачив провину і їх залишили студіювати далі, якщо вони не будуть брати знову участи в провокаціях і порушеннях ладу в Гарварді. Більшість покараних студентів належать до так зв. союзу „Студенти за демократичне суспільство". В університеті видано Правильник поведінки студента.

ЛИШЕ ПОЗИТИВНІ ВІСТКИ ПРО ГУБЕРНАТОРА Н. РОКЕФЕЛЛЕРА МОЖНА ДРУКУВАТИ в бразилійській пресі — таку вказівку дав бразилійським газетам військовий уряд Бразилії. Н. Рокефеллер перебуватиме в Бразилії від 16 до 19 липня. Як післанець президента Р. Ніксона, він вивчатиме потреби тієї країни і народу.

ЗСА НЕ МОЖУТЬ ПЕРЕСТАТИ ДОПОМАГАТИ БІДНІШИМ КРАЇНАМ У СВІТІ, бо це могло б мати ті самі наслідки, що вже є по великих американських містах із бідним населенням — заворушення й безладдя. Заступник державного секретаря Еллйот Ричардсон сказав на закритій сесії Комітету для закордонної допомоги, що в світі є два більйони мало забезпечених людей і що Америка повинна допомагати біднішим країнам. Уряд хоче подати допомогу таким країнам у світі в загальній сумі 2.6 більйона долярів.

Д-Р НОРМАН ПІЛ БУВ ОБРАНИЙ ПРЕЗИДЕНТОМ СИНОДУ РЕФОРМОВАНОЇ ЦЕРКВИ ЗСА, на 163-му річному зібранні, що відбувалось у Рутґерському університеті. Новообраний провідник є пастором із Ню Йорку. Ця Церква нараховує в Америці 233 тисячі вірних.

НАЙНОВІШІ ДОСЛІДИ НАД СОВЄТСЬКИМИ РАКЕТНИМИ ВПРАВАМИ В ТИХОМУ ОКЕАНІ лише надали ваги голосу тим, хто вважає, що ЗСА мусять продовжувати свої досліди з ракетами з багатьма бойовими зарядами. Науковці в Пентаґоні прийшли до висновку, що совєти випробували ракети з багатьма бойовими зарядами, їх можна скеровувати на три різні цілі та що вони мають силу знищити навіть дуже укріплені ракетні гнізда. Дотепер американські військові фахівці вважали, що такі совєтські ракети можуть влучати тільки в одну ціль, а не в три по-черзі.

У СВІТІ

З ЧЕХО - СЛОВАЧЧИНИ ВИДАЛЕНО американську громадянку чеського роду, пані Лейн Блеквелл, повідомивши її, що уневажнюється її туристичну візу і що вона має виїхати до 24-ох годин, без подання причин. Згодом чеська преса писала, що пані Блеквелл працює в радіовисильні „Вільна Европа", ворожій супроти комуністичних країн. Чехи твердять, що Радіо Вільна Европа є „на службі американської Центральної Розвідчої Агенції". Нові правителі ЧССР розпалюють тепер шпигунофобію на зразок Совєтів.

БРИТАНІЯ ПОВИННА призначити 720 мільйонів дол., щоб позбутися 600.000 чорних імігрантів — твердить член палати громад у Лондоні, консерватист Інок Повелл, який раз-у-раз перестерігає своїх земляків проти небезпек, які нібн погрожують Британії збоку кольорових імігрантів. Повелл твердить, що близько 40 відсотків кольорових людей в Британії, яких разом є понад 1,000.000 на всіх 55,000.000 мешканців, раді вернутися до своїх матірних країн в Азії й Африці, якщо вони дістали б фінансову допомогу. Повелл рахує, що варто дати кожному „кольоровому" 4.800 дол., щоб його позбутися.

НА АМЕРИКАНСЬКІЙ МОРСЬКІЙ БАЗІ У ФІЛІППІНАХ ЗАСІДАЄ слідча Комісія, покликана до життя Америкою задля дослідження причин трагічного в наслідках зудару австралійського літаконосця „Мелбирн", який в минулому тижні перерізав надвоє американський нищильник „Френк Івенс", при чому згинуло 75 американських моряків. Зізнавав австралійський контр-адмірал Дж. Б. Крабб, який признав, що за три дні перед тією трагічною подією „Мелбирн" ледве не наїхав на інший американський нищильник. Ту слідчу Комісію очолює американський контр-адмірал Джером Кінґ. Члени Комісії оглянули рештки нищильника „Френк Івенс" у філіппінських доках та виїхали до Сінгапуру оглянути пошкоджений „Мелбирн".

ПРОТИАМЕРИКАНСЬКІ ДЕМАГОГИ В ЯПОНІЇ ВИКОРИСТОВУЮТЬ для своєї пропаґандивної і нацькувальної кампанії інцидент, коли то один американський військовий поліціян пробив багнетом рукав соціялістичного діяча Тсуміхійо Асато і легко зранив його в руку під час бурхливих японських демонстрацій на острові Окінава, де знаходиться найбільша американська морсько-летунська база.

ЕСПАНІЯ ЗАКРИЛА кордон до Гібральтару й відрізала доступ туди 4.800 своїм робітникам, які щоденно доїздили до Гібральтару на працю. Еспанія зробила це у відповідь на прийняття Британією нової конституції для Гібральтару, всупереч Об'єднаних Націй, щоб Британія повернула Еспанії Гібральтар, що його здобула в 1704 р. й перетворила в могутню морську фортецю.

У ГРЕЦІЇ ПІЙМАЛИ Александроса Панаґуліса, який кілька днів тому втік з в'язниці з двома своїми сторожами. Панаґуліса засудили були на смерть за динамітовий атентат проти прем'єра Ґеорґа Пападопульоса, який проте не вдався. Його вправді формально не помилували були, але й не виконали засуду смерти внаслідку інтервенції збоку різних держав. Тепер його доля незавидна. Арештували його в одному домі на передмісті Атен внаслідку телефонічного доносу. Коли проголошено його арештування — добровільно зголосився до властей один з отих сторожів, що втік був разом з ним.

Ніксон заявляє комуністам, що „двері до миру відкриті"

Вашингтон. — Президент Ніксон, вернувшись у вівторок 10 червня ц. р. до Вашинґтону після 8-денної відсутности у столиці, заявив у короткій промові, яку виголосив перд Білим Домом до зібраних на леваді членів уряду, Конгресу й численних „наших приятелів у Вашинґтоні", що започаткувавши відкликування американських військ із В'єтнаму „ми відчинили широко двері до миру". Президент заапелював до Північного В'єтнаму „перейти разом з нами через оті двері, або відкликуючи свої війська — їх війська — з Південного В'єтнаму, як ми відкликуємо свої, або через Паризьку конференцію, або обома способами. Думаю, що це пора для них діяти". Водночас Президент перестеріг комуністів, що коли вони не зроблять цього, то впаде на них історична відповідальність за заблькування шляху до миру. Говорячи про свою зустріч із південно-в'єтнамським президентом Нґуєном Ван Тіє на тихоокенському острові Мідвей, Президент назвав три успіхи тієї конференції: 1) що стверджено там такий зріст бойової здатности південно-вєтнамської армії, що вона всилі перебирати від американців тягар війни, 2) що між названими південно-в'єтнамським президентом і президентом ЗСА нема найменших розбіжностей в підході до проблем війни-миру у В'єтнамі та 3) що після 5-ох років, коли щораз більше американських вояків висилано до В'єтнаму, розпочався час відкликування їх відтіль. Але президент Ніксон перестеріг, що це ще не кінець війни і що шлях до замирення ще дуже довгий.

Палата схвалила 3.9 більйонів на програму космічних дослідів

Вашингтон. — У вівторок 10 червня ц. р. Палата Репрезентантів ЗСА схвалила 328 голосами проти 52 законопроект про асиґнування 3 900 000 000 долярів на праці Національної Адміністрації Аеронавтики і Космічних Дослідів у найближчому фіскальному році, що починається з 1 липня 1969 р. Майже половина з цієї суми буде призначена на космічні лети з людською залогою, включно із побудовою космічної летючої лябораторії. В законопроєкті про бюджет Національної Адміністрації Космічних Дослідів схвалено на 250 800 000 дол. більше, як вимагав уряд през. Ніксона. Під час дискусії відкинено пропозицію демократичного конгресмена Едварда Коха з Ню Йорку, щоб скреслити з бюджету на космічні досліди суму 205 мільйонів долярів і вжити їх на більш актуальні суспільні цілі. Безпосередньо перед схваленням Палатою Репрезентантів бюджету космічних дослідів, департамент оборони ЗСА подав до відома, що він вирішив скасувати започатковану ним програму побудову летючої лябораторії з людською залогою, щоб таким чином зменшити витрати в мілітарному бюджеті ЗСА. Мала коштувати ця програма 1 300 000-000 долярів.

Судова конференція ЗСА заборонила федеральним суддям приймати будь-які посторонні гонорарі

Вашингтон. — Судова Конференція З'єднаних Стейтів Америки встановила у висліді своїх тритижневих студій і нарад дуже гострі правила про заборону приймання федеральними суддями будь-яких гонорарів і винагород від посторонніх осіб й установ. Водночас із цим вирішено, що всі нижчі федеральні судді мають подавати щорічні звідомлення про їхні капіталовкладення й інші активи. Згідно із заявою предсідника конференції, федерального апеляційного судді Роберта А. Айнсворта, мол., встановлена конференцією заборона приймати гонорарі не стосується суддів Найвищого Суду, бо Найвищий Суд мав би випрацювати сам відповідні правила щодо цього. Судова Конференція під проводом Айнсворта була покликана до дії головним суддею Найвищого Суду Ерлом Ворреном після того, як суддя Найвищого Суду Ейб Фортас подав свою резиґнацію у зв'язку з виявленням факту, що він одержав був двадцять тисяч долярів гонорару від індустріяліста Волфсона, засудженого за недозволені трансакції з цінними паперами. В урядових колах у Вашингтоні сподіваються, що невирішення Судовою Конференцією справи гонорарів для членів Найвищого Суду може привести до відповідної акції в цій справі в Конгресі.

Оксана і Мирослава Пристай намагаються завернути моду

Вашинґтон, Д. К. — Столичний щоденник „Вашинґтон Пост" у числі з 9 червня помістив великий ілюстрований репортаж своєї кореспондентки Марґарети Крімінс „Що означає мода" — про Оксану і Мирославу Пристай. Ці двоє сестер із Сілвер Спрінґу, Мериленд, спеціялізуючися у показі моди, вирішили завернути моду десь до початків цього століття. Як сказала п-а Оксана Пристай кореспондентці: „Це цілком природньо, що для здійснення дальшого проґресу треба часом повертатись назад, щоб потім зробити новий крок уперед". „Вашинґтон Пост" згадує, що сестри — українки, які прибули з батьками до ЗСА в 1949 р. з Европи. Вони походять із голицько - наддніпрянської родини. Дівчата хочуть пропаґованим новим, себто з давніших часів, довгим одягом виявити настрої і дух тих, які бажають „бути самотніми". Сестри працюють в ділянці показу мод, часто їх фотографують відповідні фірми, журналісти і т. д. Оксані 20 років, Мирославі 22 роки життя. Вони кажуть, що багато людей, дивлячись на їхній старомодній довгий одяг з вуальками тощо, не розуміють, що це має означати, дивляться, як на карнавал. Але українські модельки мають свою ідею, її пропагують і вже починають мати успіх.

Оксана і Мирослава Пристай

Папа промовляв у Женеві за права робітників і християнську єдність

На світлині бачимо Папу Павла VI зараз після того, як він висів з літака, яким у вівторок 10 червня ц. р. прилетів з Риму до Женеви. Та подорож тривала 75 хвилин. Поруч із Папою іде президент Швайцарії Людвік фон Моос — за ним інші швайцарські достойники.

Женева. — Папа Павло VI виголосив у вівторок 10 червня ц. р. у Женеві французькою мовою дві великі промови поруч кільканадцяти менших, виступивши на урочистому засіданні Міжнародної Організації Праці з нагоди її 50-річчя і в головній квартирі Світової Ради Церков, яка гуртує 234 протестантські, православні й інші християнські Церкви. Папу привітали на летовищі президент Швайцарії Людвіґ фон Моос з членами швайцарського уряду, посадник Женеви, генеральний директор Міжнародної Організації Праці Дейвід А. Морз, який два роки тому запросив був Папу прибути до Женеви, й інші високопоставлені особи, але на летовищі й на вулицях Женеви не було таких мас народу, як скрізь, де появляється Папа. Причина та, що Женева з своїми 170.000 мешканців — наполовину католицька й наполовину протестантська, при чому багато тамошніх протестантів, горді на Женеву, як столицю протенстатизму, бо власне у Женеві виступив і діяв у 16 ст. Жан Кальвін, не були захоплені тими відвідинами Папи. У Швайцарії взагалі мають перевагу протестанти. Однак Швайцарські й женевські власті вжили всіх заходів, щоб не допустити до будь-яких інцидентів і тому, наприклад, не впустили з летовища до міста одного фанатичного протестантського діяча з Ірляндії та відіслали його назад до Британії. Але здвигнені по обох сторонах вулиць, якими проїздив Папа з летовища, трибуни були тільки рідко обсаджені. Папа заявив у своїй промові на засіданні Міжнародної Організації Праці, що „ніколи вже праця не буде панувати над робітником, ані праця не буде проти робітника, а буде завжди для робітника і на службі людини, кожної людини і всіх людей". Папа апелював, щоб міжнародне законодавство про працю було не тільки на папері, але й у життьовій практиці, прославляв засновника Міжнародної Організації Праці соціялістичного діяча Альберта Томаса й поручав дбати за молодь, яка, ще не включившись в зорганізоване суспільство, проявляє свою нетерпеливість і свої сумніви. Папа Павло VI відвідав також головну квартиру Світової Ради Церков, де привітав його генеральний секретар тієї організації д-р Юджин Карзон Блейк. Говорючи про єдність християнського світу, Папа все ж „з братерською щиристю" заявив, що ще не дозрів час, коли Католицька Церква може стати членом Світової Ради Церков. Папа Павло VI мав теж півгодинну розмову з етіопським монархом Гайле Селяссі, який прибув також на конференцію Міжнародної Ради Церков, мабуть про війну в Ніґерії. Прийнявши ще католицьких єпископів Швайцарії і кілька інших делеґацій — Папа вернувся пізнім вечором літаком до Риму.

На збіговищі комуністів у Москві продовжуються сварні довкола Китаю

Москва. — На вівтірковому засіданні міжнародної комуністичної конференції у Москві промовляв голова болгарської комуністичної партії Тодор Живков, який — неначе у відповідь румунському президентові Ніколяєві Чеушеску — заявив, що не можна недобачувати совєтсько - китайського конфлікту і промовчувати його, коли Комуністичний Китай проготовляє атомову війну проти Совєтського Союзу і загрожує безпеці всіх інших „соціялістичних" країн. Чеушеску двократно вже перестерігав своїх міжнародних однопартійців, щоб вони не критикували ніякої іншої комуністичної партії і не накидали нікому власної думки, яким повинен бути комунізм. Покищо він ізольований, бо цілий ряд комуністичних „вождів" які підтримують Москву, виступав з гострими атаками проти Комуністичного Китаю. Тодор Живков вбачав все лихо в націоналізмі, який, мовляв, є джерелом всіх „ухилів" від правильної лінії комунізму.

У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ ПОМЕР МИКОЛА ПАСІКА, РЕДАКТОР ЩОДЕННИКА „АМЕРИКИ"

Філядельфія. — В понеділок 9 червня ц. р. тут по довгій і важкій недузі помер на 72-ому році життя відомий український журналіст і діяч Гетьманського Руху, довголітній редактор католицького щоденника „Америка", член Спілки Українських Журналістів Америки, сл. п. Микола Пасіка. Почавши журналістичну працю ще в студентських роках, сл. п. Микола Пасіка був між двома світовими війнами співредактором редаґованого д-ром Осипом Назаруком католицького часопису „Нова Зоря" і згодом, вже перед самою другою світовою війною, співредактором пресових видань Фронту Національної Єдности. Увесь час був активним прихильником гетьманської ідеї й учасником Гетьманського Руху. На еміґрації в ЗСА перебував спочатку в Чикаго і потім 1950-их років у Філядельфії, як редактор щоденника „Америка". Поза своєю професійною працею був членом Управи Відділу УККА у Філядельфії, Наукового Осередку НТШ — там же, як також інших установ; Працював також педагогом в школах українознавства. Осиротив дружину — Ірину з Винницьких. Панахида за спокій душі Покійного буде відправлена в п'ятницю 13 червня о год. 8-ій вечора в похоронному заведенні Насевичів при Табор Ровд. Похорон відбудеться в суботу 14 червня о год. 9-ій ранку з названого похоронного заведення до Церкви Христа Царя при вул. Каюґа і потім на Український Католицький Цвинтар на Факс Чейзі.

УККА покладе вінок біля пам'ятника Т. Шевченкові у Вашинґтоні

Ню Йорк. — Цього року минає перше п'ятиліття від часу здвигнення та урочистого відкриття величного пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашинґтоні, проєкту мистця - скульптора Леоніда Молодожанина. Кругло сто тисяч українців і українок зійшлись тоді у столиці вільної Америки, щоб заманіфестувати свою єдність і співпрацю для добра Америки і для швидшого здійснення заповітів ґеніяльного пророка і мислителя України Тараса Шевченка на Рідних Землях, де українська людина стогне під ярмом окупації. Велика участь організованої української молоді на відкритті пам'ятника Т. Шевченкові була запорукою продовження нашої боротьби, а встановлення пам'ятника Кобзареві в столиці вільнолюбної Америки — мусіла попереджати нашвидку і за короткий час Москва — „столиця" Поневолених Націй. У зв'язку з першим п'ятиліттям воздвигнення пам'ятника Т. Шевченкові, що було справою усієї української спільноти, Український Конґресовий Комітет вирішив при урочистій церемонії покласти вінок біля пам'ятника Тарасові Шевченкові у суботу 28 червня 1969 р. В церемонії покладення вінка візьмуть участь всі бажаючі, зокрема ж прибудуть організовані групи з прапорами та в уніформах від Пласту, СУМ-у і ОДУМ-у. Підготовою церемонії 28-го червня займається на місці Відділ УККА у Вашинґтоні та представники організацій-членів УККА.

ОБВУА ВІДЗНАЧАТИМЕ 20-ТИРІЧЧЯ СВОГО ІСНУВАННЯ

Філядельфія. — В суботу 7 червня ц. р. відбулося тут в домівці ЗУАДК під головуванням д-ра В. ҐҐалана засідання Головної Управи ОБВУА, на якому, крім вислухання звітів окремих членів Управи й полагодження низки біжучих справ, визначено на 11 жовтня ц. р. Делеґатський З'їзд, який відбудеться саме в 20-тиріччя заснування тієї центральної американсько - української комбатантських організацей. Рішено також продовжувати видавання „Вістей Комбатанта" разом із Головною Управою Братства 1 УД УНА та із співучастю інших комбатаєтських організацій. Рішено теж, що Рада Восиного Хреста при ОБВУА діятиме до часу згадуваного Делеґатського З'їзду.

Вшанували своїх виховників пожертвою на українські студії в Гарварді

Представники Комітету колишніх учнів Зальцбурґської гімназії передають свою пожертву на українські студії в Гарвардському університеті під час відвідин в Головній Канцелярії УНСоюзу. На фото (зліва): фінансовий референт Комітету Мирон Гнатейко, місто-голова Комітету Євген Змий, секретарка Комітету Ірина Сквіртнянська - Стецура, гол. предсідник УНС Йосип Лисогір, президент ФКУ мґр. Степан Хемич, голова Комітету Богдан Підлуський і заступник гол. предсідника УНС Володимир Сохан.

Джерзі Сиеі. — У 1965-му році відбувся з'їзд колишніх учнів Зальцбурґської гімназії, на якому — між іншим — вирішено перевесте збірку на фонд українських студій в Гарвардському університеті і таким чином вшанувати пам'ять померлих своїх катехетів, директорів і професорів. Збірку, переведено між колишніми учнями тієї гімназії, що тепер розпорошені по всьому світі, старому і новому. У висліді збірка принесла 500.00 дол. і у вівторок, 10-го червня, представники Комітету колишніх учнів Зальцбурґської гімназії загостили до Головної Канцелярії Українського Народного Союзу та передали цю свою пожертву президентові Фонду Катедри Українознавства мґрові Степанові Хемичеві в приявності гол. предсідника УНС Йосипа Лисогора і заступника гол. предсідника УНС Володимира Сохана, в переконанні, що вістка про цю пожертву заохотить до такої ж акції численні інші подібні з'їзди.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢.
Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

На шляху до зміни

Президент Ніксон, зустрінувшись минулої неділі на тихоокеанському острові Мідвеї з південнов'єтнамським президентом Нгуєном Ван Тіє, проголосив відкликання з В'єтнаму 25.000 американських вояків, які за місяць почнуть звідтіль від'їздити. Якщо ця заява була єдиним вислідом зустрічі двох президентів, то можна було б сказати, що „гора породила мишу", бо й після від'їзду з В'єтнаму 25.000 вояків все ще залишиться там кругло півмільйона американського війська. Але, при ближчому розгляді, це, може, дійсно історична, переломова подія.

Річ у тім, що і Ніксон і Тіє підкреслили зріст бойової сили й вартости південнов'єтнамської армії, яка ступнево перебиратиме на себе тягар війни, що його дотепер у левиній частині несли американські збройні сили. Започаткуванням такого процесу є власне від'їзд отих 25.000 американських вояків, що їх бойові обов'язки переймуть південні в'єтнамці. В основі ферменту в американській громадській думці з приводу В'єтнамської війни — якщо не брати на увагу комуністів та інспіровані ним протести — лежить правильний принцип: в обороні своєї волі повинен в першу чергу боротися загрожений нарід. „Можемо допомагати тільки тим, які самі виявляють волю допомагати собі", — „це в першу чергу в'єтнамська проблема і загрожена воля в'єтнамців, тож в'єтнамці і мусять за неї воювати" — такі й подібні заяви складали попередні президенти. І тому мусіло постати велике розчарування, коли вже в 1956 році почали діяти у Південному В'єтнамі партизансько - терористичні загони, у 1965 році американська „дорадча" військова місія перетворилась в американські збройні сили, а південнов'єтнамський нарід, терплячи від масового ворожого терору, не виявляв того ступня почуття відповідальности за власну долю, щоб поставити чисельно куди слабшому ворогові успішний спротив.

Критики політики през. Джансона закидали йому не тільки помилкову тактику й стратегію, але й замалу увагу до південнов'єтнамських збройних сил. Вишкіл ішов надто повільним темпом, зброя була куди нижчої якости від зброї американської армії, платня була дуже низька й виплачувалась з великим опізненням, бракувало в тій в'єтнамській армії дисципліни, неначе нормальним явищем була велика дезерція. Більйони американських долярів, які йшли до В'єтнаму, не попадали туди, куди повинні були попасти в першу чергу: на створення сильної, боєздатної південнов'єтнамської збройної сили.

Ситуація почала змінюватися вже під кінець каденції през. Джансона і радикально змінилась за останні шість місяців. Наймаркантнішим, мабуть, доказом зміни політичного і військового клімату в Південному В'єтнамі є факт, що число дезертирів з північнов'єтнамської армії та В'єтконгу далеко перевищує число дезертирів з південнов'єтнамської армії. Настрій у південнов'єтнамському народі все ще не такий, як можна б бажати собі. Ось недавно американські літаки буквально змели з лиця землі квітуче село, до якого ночами перекрадались невеликими гуртками північнов'єтнамські вояки, аж поки створили там сильно уфортифікований бастіон. А з-посеред мешканців того великого села ніхто не повідомив про це ані недалекої державної військової станиці ані американських військовиків, і всі мешканці села слухняно під наказами займанців фортифікували село — проти власного уряду, проти власної держави.

А втім, південнов'єтнамські лідери, як і американські фахівці, переконані, що у вільних і нефальшованих виборах величезна більшість народу голосуватиме проти комуністів. Тому й Ніксон і Тіє потвердили в спільному комунікаті на Мідвеї, що вони стоять за політичне розв'язання проблеми В'єтнаму на базі вільного виявлення волі народу у контрольованих виборах. І тому й комуністи, назверх виступаючи, як „єдині дійсні репрезентанти народу", не хочуть прийняти тієї формули, а вимагають коаліційного уряду в Південному В'єтнамі, без уваги на вислід виборів.

Але конференція на Мідвеї і рішення зменшувати американське військо у В'єтнамі вказує на те, що час діє у некористь комуністів. Коли південнов'єтнамська армія зможе перебрати на себе ролю американської армії, то воля тамошнього народу буде запевнена. Бо тільки власною збройною силою можна здобути й зберегти свою волю.

В. Чапленко

ЧАСОПИС „ТАЙМ" І УКРАЇНА ТА РОСІЯ

Коли я прибув до Америки, я чув від тутешніх українців, що дуже поширений не тільки в цій країні, а й у всьому англомовному світі часопис „Тайм" з накладом у скількись там мільйонів ставиться вороже до української проблематики та ігнорує інформації про Україну. Що були протести, що люди відмовлялись від передплати, але ніщо не допомагало. А як цей часопис поза українською проблематикою все таки добре інформує про світ та події в ньому, то я й став пізніше його постійним передплатником.

Перша згадка про Україну, яку я знайшов у ньому, то була глузлива нотатка про фільм „Тарас Бульба", нотатка, що, як відомо, також викликала протести збоку українців. Хоч той фільм був зроблений так безглуздо, що його хвалити ні за що було, але редакторів „Тайму" роздратувало, очевидячки, не так це, як прихильне трактування в ньому України як такої.

Якось с к о ристувавшись розглядом модернізму в мистецтві, що був ув одному з чисел „Тайму", я написав був „лист читача", згадавши в ньому про О. Архипенка як українця. Листа цього не надруковано. Щоб перевірити ставлення редакції до мене як читача, я написав листа про війну у В'єтнамі, порівнявши її з Езоповою байкою „Лев і комар". Цього листа надруковано. Може, це сталося випадково, а може й тому, що це не була „російсько - українська" тема.

Та найпоказовіше для цієї настави редакції „Тайму" було зігнорування, як я вже писав про це в „Свободі" в одній із своїх статтей, дуже важливих матеріялів В. Чорновола та І. Дзюби, матеріялів, що про них писала вся світова преса, а в „Таймі" їх замовчано. І це в той час, як про найменші події в Росії цей часопис пише якнайдокладніше. Таке неоднакове ставлення до двох народів, що тепер стялися в непримиренній боротьбі, мимоволі впадає в око, але не дає відповіді на питання: чому? Чому при всьому своєму правдивому освітленні світових подій редактори цього американського, отже, нібито не зацікавленого в такій дезорієнтації своїх читачів видання, так несправедливо ставляться до українського народу і до його визвольної боротьби? Не знавши секретів редакційної роботи в цьому часописі, я не знаходив відповіді на оте „чому?"

Та от вийшло число „Тайму" з 23 травня цього 1969 р., великою мірою присвячене російському еміграційному письменникові В. Набокову, і в уміщеному в зв'язку з цим матеріялі я знайшов дещо таке, що допомагає знайти відповідь на вище поставлене питання. Редактори зробили з цього письменника „обкладинкового героя". На обкладинці надруковано його великий портрет, про нього йде мова в „Листі від видавця" (перша сторінка властивого ж у р н ального тексту), із портретами тих співробітників, що підготували матеріял про Набокова, з'їздивши для цього до Швайцарії, де він, тепер багата людина, перебуває. У середині часопису про Набокова вміщено велику статтю, що разом із інтерв'ю з ним, взятим в окремі рямці, займає аж шість сторінок дрібного друку. У цьому тексті аж сім кліш. Цей матеріял подано у вигляді постійного відділу „Книжки", що в ньому звичайно подають невеличкі рецензії на різні видання (таких рецензій у цьому числі немає, усе місце використано для Набокова).

У життєписній частині докладно з'ясовано вимову його імення й прізвища, а також подано, що його рід походить від якихось московських князів. До цього останнього не дано ніяких доказів, і можна думати, що це один із тих еміґрантських „князів" чи „графів", що таким способом напускаютьману на багатих американців. У крайньому разі тут можна б говорити хіба тільки про нащадків тих кабардинських князів, що за царя Івана Лютого, в зв'язку з його одруженням із кабардинською князівною, могли переселитись до Москви. Про це свідчить етимологія прізвища (його давнє значення) „Набоков": воно походить від кабардинського слова „ныбэк" (чит. „набок"), що значить „черевань", як я це можу тепер з'ясувати в світлі свого відкриття — адигейського субстрату в різних мовах.

Взагалі життєпис Набокова подано в журналі з багатьма подробицями і від дитинства аж до останніх днів (тепер йому 70 років). Літературну творчість його поціновано якнайвище: називають „генієм", а також „найбільшим сучасним американським письменником" (він має американську державну приналежність від 1945 р.), хоч до 1938 р. писав по-російському і через те був відомий як письменник тільки серед російської „білої" еміграції. Перший його твір англійською мовою в и й шов 1941 р., за допомогою його, як сказано в статті, „найвпливовішого друга гарвардівського критика Гаррі Левіна".

Але прославився Набоков своїм романом „Лоліта", твором, що свого часу був заборонений у Франції як порнографічний, але тепер видаваний у перекладах на французьку, німецьку, італійську, данську, шведську мови, як про це можна прочитати на суперобкладинці 17-го англійського видання, яке я мав у руках, писавши цю статтю.

У згадуваній тут статті в числі з 23 травня цього року в основному розглядають останній твір Набокова „Ада, або Жага, родинна хроніка", твір такого ж характеру, як і „Лоліта": в ньому мова йде про кохання брата з „півсестрою". Ця книжка, за свідченням статті, є тепер „найкраще продаваною" і це її вихід у світ використано для того, щоб роздмухати славу цього письменника якнайбільше. Можна далі сподіватися, що хтось висуне його на нобелівську нагороду, і здобуття цієї нагороди не виключене, якщо взяти на увагу те, що саме скандинавські країни відчиняють широко двері для такої творчости. З першого липня ц. р. в Данії буде скасована, за постановою парляменту, заборона порнографічної літератури, як про це можна прочитати в „Таймі" з 6 червня.

До речі тут буде відзначити, що славлення Набокова продовжено і в цьому числі, уже в формі „листів до редакції": у цьому відділі під заголовком „Хай живе герой" уміщено аж п'ять похвальних листів більшого розміру (порівнюючи із звичайно вміщуваними в цьому відділі листами), а серед них і листа того гарвардівського критика, що посприяв „визнанню серед американських читачів творчости цього письменника". Тільки в одному, з двох коротеньких речень, листі трохи обмежено похвалу тим, що хоч і визнано „блискучість" стилю Набокова, але й зазначено, що його романи — це тільки „найкраще в дотеперішньому світі оповіджені масні анекдоти".

Не мавши змоги заперечити таке високе поцінування творчости Набокова (бо я її не знаю, а спроба прочитати перших кілька розділів „Лоліти" не заохотила мене до дальшого читання), я, проте, думаю, що її успіх пояснюється передусім нестримним потоком порнографії, що заливає тепер американський книжковий ринок. Та й оцінка цієї творчости не входить у тему цієї моєї статті. Мені треба було тільки проілюструвати наставу часопису „Тайм" на прославлювання всього російського.

У такому ж сенсі я можу додати ще велику, обрямлену замітку про іншого російського письменника — Юлія Даніеля, вміщену в „Таймі" з 6 червня ц. р. Ця замітка подана під заголовком „День у житті Юлія Даніеля", і в ній іде мова про його заяву, подану до президії Верховного Совєту СССР з протестом проти нестерпних умов ув'язнення. Показово, що й у даному разі прізвища „інших чотирьох в'язнів", які разом із Даніелем цю заяву підписали, пропущено. Згадано О. Гінзбурга та А. Синявського, без будь - якого зв'язку з цією заявою, а тих, хто підписав, не згадано й словом. Чи не були це прізвища тих українських в'язнів, з якими Даніель, як це відомо з українських джерел, контактується?

Але головне в моїй темі — з'ясувати, чому р е д акція цього часопису так прославляє росіян і не добачає українців. Відповідь на це питання можна передусім знайти в отім „Листі від видавця". З того листа можна довідатись, що при редакції „Тайму" є „російське бюро", а в ньому від 1946 р. працює редактор Вишняк, який хоч і має українське прізвище (по - російському „Вишенник"), але його імення „Марк", і він ще в „Петрограді" (колишній „Петербург", тепер „Ленінград") знав батька Набокова (їхні сім'ї втекли з Росії 1919 р.). У цьому бюрі працює ще Вера Коварская як

(Закінчення на стор. 3-ій)

Зірка Галів

„УКРАЇНСЬКА МОЛОДЬ ПІД ВПЛИВОМ ДВОХ КУЛЬТУР"

83-ий Відділ СУА в Ню Йорку 20 травня ц. р. запросив д-ра Богдана Цимбалістого з доповіддю на тему „Українська молодь під впливом двох культур". Пані Варка Бачинська, культурно - освітня референтка Відділу, представила д-ра Цимбалістого, відмітивши, що він є відомий український психолог, який працює в інституті для хлопців - правопорушників стейту Ню Джерзі, веде свою приватну практику, викладає в Ратґерс університеті, виступає з доповідями на різних форумах і працює над своєю книжкою „Сучасне і майбутнє української молоді в Америці".

Доповідач відмітив, що від найдавніших історичних часів філософи, а пізніше психологи займалися питанням виховання дітей на конструктивних, психічно - здорових людей, що є основним завданням батьків. В українській історії на увагу заслуговує „Поучення дітям" Володимира Мономаха.

Останніми роками виголошено чимало доповідей і написано чимало статтей про те, як виховувати нашу молодь в національному дусі, але, на жаль, дискусії в цій справі, на думку доповідача, не мали студійного характеру. В них відчувається великий брак статистичних даних та дослідів, проявляються „суб'єктивні узагальнювання, моралізаторство, дрібничковість і брак ясности цілей і метод".

У першій частині своєї доповіді д-р Цимбалістий говорив про розуміння дітей і комунікацію з ними. Він підкреслив, яку велику ролю грають батьки у формуванні вдачі дитини.

Батьки в першу міру виховують собою - прикладом. І так, як нема досконалих батьків, так нема й досконало вихованих дітей. Як батьки реагують на ті чи інші справи, чого уникають, чого прагнуть — все це переноситься на дитину. Якщо батько покаже, що він незадоволений шкільним свідоцтвом дитини, вона з цього може прийти до висновку, що батько її не любить. А ставши дорослою людиною, ставитиме до себе завеликі вимоги, ніколи не буде вдоволена з того, що осягає, стане надто амбітною і тому нещасливою. Є й такі батьки, які завжди хвалять своїх дітей, потурають усім їх забаганкам, і в старшому віці ці діти вже не докладають належних зусиль, щоб осягнути поставлені цілі. Є батьки - гіпохондрики, як Чарлз Дарвін, і їхні діти також стають гіпохондриками. Отже, обов'язок батьків — усвідомлювати власні реакції і постійно думати, який вплив вони можуть мати на дітей.

В домі важливішу ролю грає мати. Вона прислухається, розуміє і інтерпретує все, що дитина хоче сказати, від першого, єдиного засобу комунікації — плачу немовляти до бунту проти норм старших — до емансипації, процесу усамостійнення від батьків. Мати захищає і охороняє дитину. Важливим є, яке відношення хлопець має до своєї матері в дитинстві, бо в зрілому віці це виявляється у його трактуванні власної жінки і інших. „Мати — це доля", написано дуже влучно в одній німецькій книжці.

Обов'язок дому охороняти дитину від конфліктів, тримати певний балянс між похвалами та картанням і присвячувати їй багато часу, що пізніше стократно оплатиться. Коли дитина підростає, батьки мусять сприяти емансипації її. Батьки мусять погодитися з тим, що дитина потребує відійти від них. Мусять також розуміти, що вона потребує виявляти своє дозрівання бунтуванням проти норм старших, що також є формою емансипації.

Д-р Цимбалістий з'ясував впливи американського оточення на спосіб думання і вдачу української молоді та ролю дому як виховного чинника. Українська і американська культури, — сказав він, — мають різні ієрархії вартостей. Наприклад, ми в нашій ієрархії вартостей ставимо гостинність значно вище, як це роблять американці. Наша молодь з одного боку достосовується до своїх батьків і з ними ідентифікується, приймаючи їхню систему вартостей, а з другого боку приймає вартості американської культури — демократичні засади толерантности, респекту до права інших, політичну зрілість, певність себе, як також виявляє брак комплексу меншовартости, упередження і перечулення.

Між цими двома культурами виникає конфлікт, який найбільше відчувається у відносинах між найстаршими та наймолодшими поколіннями. Батьки мусять толерувати психологічну відмінність молоді, щоб легше було вдержати її при українстві, безпардонно не критикувати американської культури, бо оскільки молодь присвоїла собі певні вартості цієї культури вона з нею ідентифікується і уважає, що це її критикують. Батьки мусять бути об'єктивними супроти своїх дітей і давати їм свободу робити свої висновки в тих чи інших питаннях.

Батьки повинні мати пошану до своїх дітей, признавати за ними право бути такими, якими вони є.

Доповідач, зокрема, підкреслив, що головним є вірне представлення молоді українських вартостей, насвітлення нашого вкладу у світову культуру та плекання національної гідности. І тому важливим є, щоб батьки вивчали наших клясиків і були правильно поінформовані. Та, на жаль, інформації, подавані у нашій пресі, творять іноді фальшивий образ, представляючи перебільшені осяги молоді і не насвітлюючи осягів наших видатних п р о ф есорів та мистців.

Зі своїх особистих спостережень доповідач ствердив, що хоч українська молодь асимілюється психологічною поведінкою, вона зберігає

(Закінчення на стор 3-ій)

Т. Тещук

Наші національні і релігійні проблеми

У статті „Розмови з неплатниками н а ц іонального датку („Свобода" з 14 лютого ц. р.) згадано про існування серед української еміграції в ЗСА двох протилежних напрямків. З одного боку найбільш національно свідома і жертвенна частина еміграції, яка прагне до українського зорганізованого життя в УККА, що завершилось 1967 року Світовим Конгресом Вільних Українців, і з другого — менша частина української еміграції, що розгубилася в чужому оточенні, не проявляє ініціятиви і здібности до українського зорганізованого життя, деморалізується і для нас пропадає.

Між цими двома напрямками посереднє становище займає найбільш численна група українців, наших побожних парафіян переважно із старої еміграції, які тримаються своєї Української Церкви, але в більшості не належать до української зорганізованої в УККА громади.

У статті „Наші світла і тіні" („Свобода" з 27 листопада 1968 р.) була вже згадка про те, що деякі українські парафії не співпрацюють між собою на національних засадах, а співпрацюють на засадах конфесійних з іншими національностями в т. зв. Амерікен Ортодокс і Амерікен Кетолік Черч.

У 1967 році відбувся в Ню Йорку І Світовий Конгрес Вільних Українців, на якому делегати з усіх країн українського поселення прийшли до однозгідности, а репрезентанти українських Церков: Православної, Католицької і Євангельської підписали спільний комунікат про співпрацю між усіми українцями на національних українських засадах, чим завершили консолідацію всіх українських самостійницьких еміграційних сил.

Згідно з цими постановами Українських Владик і Делегатів СКВУ всі українці — православні, католики і євангелики, щоб зберегти себе в чужому оточенні, мають співпрацювати на українських національних засадах.

У зв'язку з цим перед Централею і Відділами УККА постала нова проблема: охопити організаційно членством у Відділах УККА всіх наших парафіян і заініціювати їх співпрацю, щоб вони відчували свою приналежність до української нації.

Очевидно, з д і йснити це завдання можна тільки поступово, за допомогою наших оо. парохів і місцевих парафіяльних урядів. Бо наші побожні парафіяни в більшості про УККА малощо знають, а респектують те, що дораджують їм оо. парохи, які, одначе, так перевантажені своїми парафіяльними обов'язками, що можуть дати для УККА лише моральну допомогу.

Тому УККА мусить розраховувати на свої власні сили, а нашим моральним обов'язком є іти за прикладом Українських Владик і бути активними учасниками українського зорганізованого життя.

Петро Ісаїв

ЗВІДКИ ПОХОДИТЬ СВ. КНЯГИНЯ ОЛЬГА?

(3)

На думку архим. Леоніда, Святослав хотів володіти в Болгарії, бо уважав, що він має більше прав на неї, як візантійці, а архим. Нестор у згаданій статті розвинув думку, що Святослав воював в дійсності не проти болгар, а проти Візантії, хотячи об'єднати Київську Русь з Болгарією і перенести свою столицю з Києва до Преслава, близько гирла Дунаю.

Здогадний родовід

Архим. Нестор подав такий родовід кн. Ольги. Болгарський цар Борис І (852-889) мав сина Симеона, пізнішого болгарського царя, і дочку Анну, що вийшла заміж за Сондоке або Сурдина, великого боярина, який походив з визначного староболгарського княжого роду. А боярин Сондоке і його дружина Анна мали двох синів і п'ять дочок. Четвертою була Олена — і це її, на його думку, забрав князь Олег з Плиски 903 року, щоб видати заміж за малолітнього тоді ще Ігоря. Олег змінив її ім'я на Ольга, за своїм іменем. Отже, болгарський цар Симеон (893-927) був дядьком Ольги. При цьому архим. Нестор покликається на книжку Стилияна Чилингирова „Какво е дал българинът на другите народи", Софія, 1941, стор. 31 і 32.

Ще відмічу, що архим. Нестор написав кандидатську працю на цю тему. Думаю, що згадана стаття архим. Нестора є скороченням чи поданням змісту тієї праці.

Наукові труднощі

Одначе, коли прийняти болгарське походження кн. Ольги, виринають наукові труднощі, як погодити з собою різні джерельні вістки, а зокрема про охрищення Ольги. Наддунайські болгари прийняли християнство 864 року, за царя Бориса. Отже, якщо Ольга походила з болгарського княжого роду, то повинна була бути охрищена ще дитиною. А вістку про її охрищення подано не тільки в українських літописах, але й у закордонних, а саме у двох візантійських хроніках — Кедрина та Зонареса, а також в німецькій хроніці (писаній латинською мовою), т. зв. „Continuator Reginonis" (див. цитов. книга проф. М. Чубатого, стор. 176). Тим то, приймаючи болгарське походження Ольги, треба прийняти дві можливості — або в той час ще не всі болгари були охрищені, або другу можливість, на яку вказав архим. Леонід, а саме, що, на думку декого, Ольга була тайною християнкою, а до Царгороду їхала не для того, щоб самій прийняти Святу Тайну Хрищення, а в справі охрищення всього народу Київської Руси, а також, щоб отримати в зв'язку з тим королівський (царський) вінець, але отримала тоді тільки титул архонтеси. Обидві ці можливості залишаються тільки припущеннями, здогадами, а не науковими твердженнями, бо на них нема потверджень в історичних джерелах.

Що прийнято в науках?

Хоч архим. Леонід подав двічі вістку про болгарське походження кн. Ольги в наукових виданнях (1888 і 1894, як наведено вище), проте в російській науці не прийнято такого погляду. Не прийняли його ані визнавці погляду про її варязьке походження, ані визнавці її слов'янського походження. Не прийнято його і в українській науці. У підручниках та енциклопедіях, виданих під большевицьким режимом, або подано, що кн. Ольга походила з Пскова, або нічого не подано про її походження.

Трохи подібна ситуація і щодо часу існування міста Пскова. Російський історик Церкви проф. Е. Голубинський висловив погляд, що „Псков у час кн. Ольги ще не існував — появився пізніше" (його праця: „История Русской Церкви", т. І, Москва, 1901, стор. 80). Подібно написав під большевицьким режимом Н. Воронин: „Ледве чи ноги Ольги ступали по псковських вулицях. Ще на початку XI ст. Псков був для Києва свого роду Сибіром" (його праця: Псков, „Древнерусские города", вид. АН СССР, Москва-Ленінград, 1945, стор. 45; обидві ці цитати подаю за статтею архим. Нестора, на його відповідальність). Проте, в Українській Радянській Енциклопедії подано, що вперше згадано Псков у літописі під р. 903 (це написано в літописі власне в зв'язку з походженням Ольги — П. І). Те саме відмічено і в книжці М. Н. Тихомирова „Древнерусские города", Москва, 1956 (я користав з англійського перекладу цієї книжки, виданого в Москві 1959, див. там стор. 11 і 14).

Тільки в белетристиці український письменник Семен Скляренко прийняв дещо з теорії болгарського походження кн. Ольги в своїй повісті „Святослав" (видання 1959 і 1960).

Лише болгарська наука розвинула ту теорію після першої світової війни. Архим. Нестор покликався головно на дві болгарські праці, а саме: Н. Р., Св. Олга — бѣлгарска княгиня, нови исторически разкрития, часопис „Зора", София, ч. 4820 з 25 липня 1935 р. — і на працю Стилияна Чилингирова, наведену вище.

Підсумовуючи думки своєї статті, хочу відмітити, що питання походження кн. Ольги треба все ж таки вважати за невирішене остаточно. Бо про болгарське походження кн. Ольги говорить тільки одне джерело, а його вістку тяжко погодити з іншими вістками, зокрема з вістками про охрищення Ольги, засвідчене в багатьох історичних джерелах. Тим то можливо також, що вістка про болгарське походження Ольги є тільки пізньою інтерпретацією її автора, який знав, що місто Плиска існувало в Болгарії. Це питання, на мою думку, вимагає ще основного перегляду й основної аналізи всіх джерельних вісток в тій ділянці. Можливо, що до вирішення цього питання зможе причинитися джерело, про яке подав вістку д-р С. Я. Парамонів (див. вище). Я почав робити заходи, щоб про те джерело отримати докладніші інформації.

Ця моя стаття може стати початком для такого основного перегляду цього питання.

Ще одна можливість

А коли це питання, як мені видається, ще відкрите, то нехай мені буде вільно внести до нього ще один момент. Коли я шукав місцевости Плескова в енциклопедіях, то знайшов відомості про українське село Плисків, подані в Українській Радянській Енциклопедії (написаній в московському-об'єдинительному дусі). Це село лежить над річкою Роська, притокою ріки Рось, близько її джерел. Належить воно тепер до Погребищенського району, Вінницької області. Нічого не знаю про історію цього села, про час його заснування чи про час надання йому такої назви. Можливо, що після того, як княгиня Ольга стала героїнею в очах українського народу, названо те село в її честь Плисковом, подібно, як висловлено припущення щодо назви Псков (див. вище). Одначе, якщо при основній аналізі джерельних вісток не втрималась би згадана болгарська теорія й якщо прийняти, що Пскова ще в той час не було та, що Псков і Плесков це не той самий город, то чи тоді не слід нам було б шукати місця походження святої княгині Ольги у цьому Плискові, таки ж на українській землі?

(Кінець)

ЗА УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ ПАТРІЯРХАТ

Великі громадські збори у Філядельфії, в актуальних справах Укр. Католицької Церкви, зорганізовані місцевим Відділом Товариства „За Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви", відбулися 20 квітня, ц. р. з надзвичайним успіхом. Були запрошені доповідачі: д-р Роман Осінчук та ред. Василь Качмар. Вони з'ясували у переповненій залі УСО „Тризуб" пекучі справи: потребу відбути Синод наших Владик, та завершити нашу церкву патріярхатом. Окрему увагу мало чергове переслідування підпільної Української Католицької Церкви на рідних землях.

Інж. Роман Левицький, виконуючий обов'язки голови Філядельфійського Т-ва „За Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви", (після смерти голови, д-ра Л. Смішка), відкрив збори та покликав їх Президію. До почесної президії засіли: отець сов. Роман Ганас, о. проф. Стефан Дашо, о. Богдан Левицький, о. Іван Бігун, проф. д-р Богдан Гнатюк, голова Філядельфійського Відділу УККА, пані інж. Стефанія Пушкар — голова Централі СУА та містоголова Централі УККА. Після вибору ділової президії в складі: проф. М. Лабунька, д-р Микола Ценко і д-р Юліян Колтун, забрав слово перший доповідач, д-р Роман Осінчук. Він вийшов з історичного заложення, що наша Церква була постійним заборолом перед винародовленням нашого народу і причинялась до його відродження в часах лихоліття. За цю Церкву, за її прегарний обряд, воювали наші предки, а в новіших часах поклали життя в її обороні наші Князі Церкви, майже всі наші єпископи, сотки наших священиків і тисячі мирян. Нині ця наша Церква стоїть перед глибокою кризою, бо з однієї сторони її тут латинізують і асимілюють, а на Рідних Землях — ліквідують. Вона нині сіллю в оці всіх наших сусідів і, на жаль, немає нині оборонців. Бо коли наш Ісповідник, Верховний Архиєпископ Йосиф, що своїм мучеництвом і незламністю вкрив славою не лиш нашу, але й цілу Вселенську Церкву, — поставив був на останньому Вселенському Соборі внесок на піднесення нашої церкви до гідности Патріярхії, і хоча 2.500 Отців Собору цей внесок прийняли, то вже минуло 4 роки — а до скликання Синоду наших Владик не дійшло!

Тріюмфальна об'їздка нашого Верховного Архиєпископа по укр. осередках в 1968 р., та Його безпосередня зустріч з народом потрясла совістю навіть найбільш заскорузлих егоїстів. Народ виявив свою волю загальним „плебісцитом"...

Другий доповідач, ред. В. Качмар, сконцентрувався на юридичних нюансах творення патріярхату на деяких закулісових фактах, що відносилось до звільнення нашого Митрополита Кир Йосифа в 1963 р., та до акцій нашого Товариства „За Патріярхальний Устрій", що почались в 1964 р. Згадав м. ін. про перший Синод всіх єпископів цілої Вселенської Церкви в 1967 р., на котрім Муринська Катол. Церква з Африки вже була репрезентована одним своїм владикою як помісна, національна Муринська Церква і цим засоромила нас, українців. Ред. В. Качмар закінчив свою доповідь твердженням, що нам треба довершити організаційну структуру нашої Церкви тут в діяспорі, бо на рідних землях під московською займанщиною не скоро буде це можливе.

На закінчення зборів прочитано петицію до Св. Отця, яку присутні прийняли одноголосно. Представники організацій та всі зібрані дали свої підписи. Копії петицій розіслані до Св. Отця, до Папського Нунція у Вашингтоні, до Верховного Архиєпископа Кир Йосифа, та до Ординарія місця: Філядельфійського Митрополита Кир Амврозія.

Присутніх на зібранні було близько 400 осіб.

Д-р Ю. К.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК У США

Конференція

ПРИСВЯЧЕНА ПАМ'ЯТІ

Проф. Михайла Олексійовича ВЕТУХОВА

першого Президента УВАН у США

З НАГОДИ 10-РІЧЧЯ З ДНЯ СМЕРТИ

Доповіді:

ОЛЕКСАНДЕР АРХІМОВИЧ, президент УВАН у США: „До 10-річчя смерти Михайла Олексійовича Ветухова".

ОЛЬГА ПАВЛОВСЬКА, науковий співробітник Рокефеллерівського університету в Ню Йорку: „Деякі події в генетиці за останні 10 років".

Конференція відбудеться

в СУБОТУ, 14-го ЧЕРВНЯ 1969 р. о 6-ій год. веч. в приміщенні Академії, 206 В. 100 вул., Ню Йорк

Музична Студія Ігоря Білогруда в Чикаґо-Бервин

повідомляє, що

ВІСІМНАДЦЯТИЙ РІЧНИЙ

ІСПИТ-КОНЦЕРТ

УЧНІВ СТУДІЇ

— відбудеться —

в суботу, 21-го червня 1969 року

о год. 7:00 веч.

в MUSIC ROOM, FINE ARTS BUILDING

410 South Michigan Blvd.

В програмі твори: Ветховена, Косенка, Ліста, Шопена та інш.

З виставкових заль

На великій дорозі

Небагатьом із нас доведеться побувати в Музеї сучасного малярства в польському місті Бидгощі, чи в Пам'ятковому японському музеї в Гірошімі, де виставлено, закуплені установами, картини українського мистця з Польщі Юрія Гури.

Маємо не абияку нагоду познайомитися з творчістю та і з самим мистцем на його першій індивідуальній виставці в Ню Йорку, у великій виставковій залі Літературно - Мистецького Клюбу на 2-ій евню. Виставка, яку відкрив зворушливим словом 1-го червня видатний скульптор Михайло Черешньовський, від імени спонзора — Об'єднання Мистців Українців в Америці, Н. Й., буде відкрита ще до неділі 15 червня включно, до 8 г. вечора. Уродженець Львова (1930 р.) Юрій Гура під час воєнної заверюхи опинився у Польщі, в Кракові, де й закінчив Академію Мистецтв у 1956 р. Від того часу, крім участи в групових та багатьох індивідуальних виставок у Польщі, Ю. Гура виставлявся в Югославії, у Норвеґії, у ЧССР... На нього звернуло увагу Міністерство культури і мистецтва Польщі, давши стипендію, яка уможливила молодому мистцеві в 1961 р. виїхати на рідну землю батьків — Україну, де Ю. Гура поглиблював своє мистецьке знання у Львові й Києві. На нюйоркській виставці є біля десяти полотен із Львова, намальованих із справжнім фаховим знанням і неприхованим пієтизмом, у тому „Успенська церква", „Собор св. Юра", „Театр опери і балету" й ін. З Києва привіз мистець понад 10 образів, у тому величний „Дніпро на Подолі", „Собор св. Софії", або овіяні історією, легендами і смутком „Руїни Печерської Лаври". Звертає увагу багатство і різноманітність творів на релігійну тематику, з яких особливо вражає цикль „Східні імпрерії", виконаний в жовтуватих тонах під фреску. Ю. Гура вивчав не лише малярство, а й рисунок, графіку, літографію і, що особливо позитивно відбивається в названому циклі — стінне малярство, у відомого проф. Таранчевського.

Тематично Юрій Гура дуже різноманітний: мистця цікавлять і вражають всі прояви життя, і тому поруч із стриманим „Собором" бачимо повні поезії „Маки", а поблизу „Розп'яття" — „Пробудження життя". Говорячи про Юрія Гуру, ще напевно зарано говорити про майстра, але особливо у „Східніх імпресіях" він уже на тій великій дорозі.

ЛП.

ЧАСОПИС „ТАЙМ" І УКРАЇНА ТА РОСІЯ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

„дослідниця", яка теж утекла з Росії під час революції. Біля цих двох туляться ще декілька „дослідників", уже з англійськими прізвищами, але тон, мабуть, задають оті двоє перших. Звичайно, якесь відношення до останнього славлення Набокова мав і отой критик Г. Левін, як не абияку, мабуть, ролю відіграла в цьому і його жінка Вера Євсеєвна, з походження Слонім, дочка жидівського підприємця з того ж таки „Петрограду". У статті бо сказано, що вона ставить творчість свого чоловіка навіть вище за творчість Лева Толстого (стор. 83) і допомагає не тільки корегувати його англійські тексти, а й провадить переговори з видавничими фірмами та редакціями.

Отож, знавши такий „білогвардійський" склад „російського бюра" в редакції часопису „Тайм", можна, на мою думку, легко зрозуміти й те, чому ця редакція ставиться до українського матеріялу вороже і його замовчує.

Український Літературно Мистецький Клюб Ню Йорк 149-2 ав.

● **З Літературно-мистецького Клюбу в Ню Йорку** повідомляють, що в п'ятницю 13 червня відбудеться вечір, присвячений засновникові і довголітньому голові ЛМ-Клюбу, сл. п. Сергієві Литвиненкові з нагоди 5-тиріччя його смерти. Участь беруть А. Малюца, Олександра Животко, Володимир Цісик, Марія Цісик, Марта Чапельська, Ганна Шерей і Калина Чічка - Андрієнко. Початок о год. 8 веч.

УПРАВА ТОВАРИСТВА УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ ВІДДІЛ НЮ ЙОРК

з болем повідомляє Членів,
що в суботу, 7-го червня 1969 року
ненадійно відійшов у Вічність
наш Довголітній Член

бл. п. Інж. РОМАН В. ГУССАКОВСЬКИЙ

на 56-му році життя.

ПОХОРОН відбувся в середу, 11-го червня 1969 р.
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

●

ВІП. Родині Покійного складає щирі вислови співчуття

УПРАВА Т-ВА

В глибокому смутку ділимося сумною вісткою
з Рідними, Приятелями і Громадянством,
що в понеділок, 9-го червня 1969 року по довшій і важкій недузі,
прийнявши Найсвятіші Тайни, упокоївся в Бозі на 72 році життя
наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, БРАТ і КУЗИН

БЛ. П.

МИКОЛА ПАСІКА

довголітній журналіст, редактор щоденника „Америка", педагог, громадський діяч, член Управи Гетьманського Руху, член Управи Відділу УККА у Філядельфії, член Наукового Осередку НТШ та член різних українських установ.

ПАНАХИДА буде відслужена в похоронному заведенні Насевичів, 109 E. Tabor Rd. в п'ятницю, 13-го червня 1969 р. о год. 8-ій веч.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 14-го червня 1969 р. о год. 9-ій ранку з того ж похоронного заведення до церкви Христа Царя при вул. Каюґа, а опісля на Український Католицький Цвинтар у Факс Чейсі.

Горем прибиті:

ІРИНА — дружина
АНТІН КОБЕРНИЦЬКИЙ — тіточний брат з дружиною ЕВСТАХІЄЮ
ЛЮБА САВИЦЬКА — тіточна сестра з чоловіком АНТОНОМ
д-р ВОЛОДИМИР ПАСІКА — стриєчний брат з дружиною АНГЕЛИНОЮ і донькою ОЛЕКСАНДРОЮ
СЕМЕН ПАСІКА — кузин з дружиною ЕМІЛІЄЮ і сином

З великим смутком доводимо до відома всіх Рідних, Приятелів і Знайомих,
що 10-го червня 1969 р. о год. 10:30 ранку в шпиталі св. Петра в Ню Бронсвіку,
після важкої недуги, прийнявши Найсвятіші Тайни, спочив в Бозі
наш Найдорожчий МУЖ і БАТЬКО

бл. п. ФИЛИП І. ҐРЕҐОР

ветеран Американської Армії, ад'ютант в штабі покійного ген. Д. Айзенгавера під час 2-ої світової війни,
народжений 29-го березня 1912 р. у Великім Карайчині,
Кам'янець-Подільської области на Україні.

Тлінні Останки Покійного спочивають в похоронному заведенні Conroy, 21 E. 2nd Street Bound Brook, N.J.

ПАНАХИДА за Душу Покійного відбудеться о 7-ій год. веч. в четвер, 12-го червня 1969 р. в тім же похоронному заведенні.

ПОХОРОН відбудеться в п'ятницю, 13-го червня 1969 р. о год. 10-ій ранку з Церкви-Пам'ятника в С. Бавнд Бруці, а опісля Тіло буде віддане Землі на цвинтарі в Бавнд Бруці, Н. Дж.

Горем прибиті:

дружина — ВАЛЕНТИНА
доні — ВАЛЕНТИНА і ЛІНДА
сини — ЕВГЕН, ФИЛИП і АНАТОЛІЙ

„УКРАЇНСЬКА МОЛОДЬ ПІД ВПЛИВОМ ДВОХ КУЛЬТУР"

(Продовження зі стор. 2-ій)

свою ідентифікацію з українством. Тому треба докладати всіх зусиль, щоб наша молодь не доходила до вищих ступнів асиміляції. Для цього пропонує він організувати товариське життя у формі клюбів, де зустрічалися б молоді люди українського походження, і постійно защеплювати молоді почуття морального обов'язку служити громаді.

З дискусії і численних питань, поставлених доповідачеві, видно було, що доповідь зацікавила присутніх. По кілька питань ставили: Ірина Куровицька, Зірка Галів, Марта Ярош, Віра Кушнір, Оксана Бобюк, Ніна Січинська, Надя Кулинич, Галина Титла, Наталка Дума, Параскевія Сусь, І. Мокрівська, Марія Вижицька, Орися Саляк, Варка Бачинська, Євгенія Івашків і пан І. Майстренко.

Ділимося сумною вісткою,
що дня 7-го червня 1969 р. відійшов
несподівано у Вічність

бл. п. інж. РОМАН В. ГУССАКОВСЬКИЙ

на 56-му році життя,

голова Центрального Комітету Українських Організацій Брукляну, член Батьківського Комітету Школи Українознавства при Парафії св. Духа, прикладний громадянин і батько родини.

ПОХОРОН відбувся в середу, 11-го червня 1969 р. на цвинтарі Вудлони, Бронкс, Н. Й.

●

Висловлюємо глибоке співчуття Дружині і Дітям Покійного.

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ БРУКЛИНУ -- ВІДДІЛ УККА

З глибоким смутком повідомляємо Членство
41-го Відділу ООЧСУ в Брукліні про те,
що 7-го червня 1969 р. ненадійно відійшов у Вічність
на 57-му році життя
наш Загальнолюблений і Незабутній ДРУГ

бл. п. інж. РОМАН В. ГУССАКОВСЬКИЙ

ПОХОРОН відбувся в середу, 11-го червня 1969 р. на цвинтарі Вудлови, Бронкс, Н. Й.

●

Висловлюємо співчуття Дружині і Дітям Покійного.

УПРАВА 41-го ВІДДІЛУ ООЧСУ

Ділимося сумною вісткою
з Родиною, Приятелями і Знайомими,
що у вівторок, 10-го червня 1969 року упокоїлась в Бозі
наша Найдорожча МАМА і СЕСТРА

бл. п. АНАСТАЗІЯ ДЕМКОВИЧ

проживши 81 років.

Тіло спочиває у власному домі при 3821 Sedgwick Ave., Bronx, N.Y., де в четвер, 12-го червня, о год. 8-ій веч. відправиться Парастас.

ПОХОРОН в п'ятницю, 13-го червня 1969 р. з української католицької церкви св. Покрови, 1742 Washington Ave., Bronx, N.Y., о год. 10-ій ранку на цвинтар Gate of Heaven.

В глибокому смутку:

син — ІВАН з дружиною МЕЙ
сестра — КАТЕРИНА

●

Похороном займеться похоронне заведення Йосифа Сіпковського.

Повідомляємо Приятелів і Знайомих,
що в 40-ий день смерти
нашого Дорогого МУЖА, БАТЬКА і ДІДУНЯ

бл. п. ВОЛОДИМИРА ЗАЗУЛІ

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

дня 21 червня 1969 р. о год. 9-ій ранку

в церкві СВ. ВОЛОДИМИРА, ФЛІНТ, Міш.

Горем прибиті:
ДРУЖИНА, ДІТИ і ВНУКИ

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК У США

в 10-ту РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

Проф. Михайла Олексійовича ВЕТУХОВА

першого Президента УВАН у США
буде відслужена

ПАНАХИДА

НА МОГИЛІ ПОКІЙНОГО
на УКРАЇНСЬКОМУ ПРАВОСЛАВНОМУ ЦВИНТАРІ в С. БАВНД БРУКУ, Н. Дж.
в НЕДІЛЮ, 15-го ЧЕРВНЯ 1969 р.
о год. 1-ій 30 хвилин дня

Замість квітів на свіжу могилу
сл. п. проф. д-ра ЗІНОВІЯ ЛИСЬКА
видатного українського композитора і музиколога,
на докінчення видання „Кодексу українських мелодій"
складаємо 100.00 долярів.

Д-р Едвард і Осипа МИХАЙЛЕНКИ

Норт Маямі Біч, Флорида

УСТ „ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" на „ВЕРХОВИНІ"

ОСЕЛІ УРС в ҐЛЕН СПЕЙ, Н.Й.

в днях 14-го і 15-го червня 1969 року

(ВЕЛИКА ВЕСНЯНА ЗУСТРІЧ СПОРТОВОЇ МОЛОДІ І ПРИХИЛЬНИКІВ УКРАЇНСЬКОГО СПОРТУ)

Субота, 14-го червня 1969 р. Початок 11 год.

Відбиванковий турнір жіночих і чоловічих команд
Турнір копаного м'яча юнаків за першість СУАСТУ-Схід
Турнір стук-пук
Товариські футбольні змаганя
Фінальна проба до здобуття В.Ф.В., бріджові змагання
Після змагань — **БЕНКЕТ** в год. 6:30 веч.
Год. 8:30 — СПОРТОВІ ВЕЧЕРНИЦІ з вибором Красуні „Чорноморської Січі" — мистецький виступ танцювальної групи „Гопак" з Нюарку, різнородна програма. Грає відома оркестра О. Головацького.

Запрошуємо всіх, хто був, є, або буде спортовцем, на нашу Весняну Зустріч!

Комітет Весняної Зустрічі

Неділя, 15-го червня 1969 року
Українське Село — Бавнд Брук, Н. Дж.

Доїзд з Ню Йорку автобусом: Домівка Осередку СУМА, 315 Схід 10-та вул. від 9-10 перед пол.; від Церкви св. Юра о год. 12-ій вполудне.

До участи у Фестині-Пікніку запрошуємо все Громадянство міста Ню Йорку і околиці.

Осередок СУМА ім. ген.-хор. Тараса Чупринки в Ню Йорку

влаштовує

СУМІВСЬКИЙ ФЕСТИН - ПІКНІК

В ПРОГРАМІ:

Танцювальна група молодшого Юнацтва СУМА; копаний м'яч; відбиванковий турнір Юнацтва і Дружинників СУМА; виграші та інші розваговi несподіванки.

●

Грає популярна оркестра „ДНІПРО" О. СТРОЦЬКОГО

Дарія Ярославська очолила Делеґатуру АДУК в Нюарку

На першій зустрічі діячів української культури, яка відбулася 26-го квітня 1969 р. в залі Українського Народного Дому в Ірвінґтоні, письменниця Дарія Ярославська стала в проводі Делеґатури Асоціяції Діячів Української Культури в Нюарку й околиці.

Зустріч відкрив її ініціятор, поет Микола Щербак, який привітав представників Головної Управи АДУК, письменницю Аллу Коссовську і мистця Володимира Ласовського з Ню Йорку та місцевих культуротворців.

Зборами-зустріччю проводив мистець і науковець проф. Дам'ян Горняткевич, а секретарював Іван Галій. На самому початку зустрічі вирішено більшістю голосів створити делеґатуру АДУК, а на осінь оформити Відділ.

Запрошений до слова маестро В. Ласовський з'ясував цілі, які повинні лягти в основу майбутнього Відділу АДУК. Найважливіше — за словами доповідача — зберегти національні первні української культури, тут, на еміґрації, бо там, на Батьківщині, її національні позначки викорінюються московським окупантом, допомагати морально і матеріяльно потребуючим членам у їх культуротворчій праці, захочувати і сприяти талановитій молоді.

Ритм сьогоднішньої боротьби за цінності української національної культури мусить бути співзвучний з національно патріотичними діячами на рідних землях. Не потурання ворогові, але ним інспіровані діялоги, але вперта й перманентна боротьба на відтинках політичному, культурному і релігійному може бути успішною і в кінцевих результатах переможною. Ці постуляти повинні бути, на думку прелеґента, напрямними АДУК, як також її журналу, який появиться вже в короткому часі.

Поетка Алла Коссовська ствердила, що маємо багато молоді, яка виявляє здібності до музики, мистецтва й драматурґії. Треба на неї впливати, щоб шляхом студій вона закріпила Богом дані таланти для добра української національної культури.

Після вичерпних інформацій представників АДУК з Ню Йорку, предсідник проф. Д. Горняткевич просив до слова місцевих діячів, щоб вони висловили свої погляди на порушені питання та поділилися із своїми особливими проблемами, які найчастіше стрічають під час своєї праці.

„Мені доводиться виконувати роботу секретаря, скарбника, кольпортера, домогосподині та, працюючи на прожиток, вже не багато часу залишається для творчої праці, як письменниці" — розпочала своє слово пані Дарія Ярославська. На думку письменниці, із такими самими проблемами бореться й інші письменники та інші працівники на культурній ниві. Д. Ярославська також ствердила, що багато молоді або молодих людей не зацікавлюються українською книжкою, мовляв, не цікавий для них сюжет. Молодше покоління бажає нових форм та змісту у літературі. Вони хотіли б бачити у прозі й драмі самих себе, як головних постатей. Старші віком письменники малюють свою сферу зацікавлень і власні пережиття, які не раз стають темою їх творів. Очевидно, молоде покоління тепер живе в цілковито інших обставинах, що спричинює певні відмінності у їх світоглядах. Такі закономірні відмінності між старшими і молоддю не повинні, одначе, стояти на перешкоді в їх співпраці для розвитку української національної культури.

Від музичного світу на прохання проф. Д. Горняткевича, промовляла пані Г. Клим, яка проаналізувала складну проблему у вихованні сучасної української молоді. Вона вбачає, що поєднання живого слова з музикою може побудити зацікавлення до української культури. Добре опрацьовані короткі п'єски з сучасного життя молоді матимуть позитивні ефекти на вивчення рідної мови. „Книжко, моя книжко" — сатира Діми Комілевської, що її двічі ставила Українська Студентська Громада в Нюарку, може послужити за найкращий приклад, як привернути любов до української мови. Пісня, музика, танці, театр є найкращими засобами у збереженні молоді при нації їх батьків.

Наступним запрошеним до слова був сот. Ю. Кононів, який ствердив, що театральне мистецтво, якому він присвятив половину свого життя, відіграло в минулому та матиме і в майбутньому величезний вплив на формування українського світогляду. Одначе сьогодні український театр переживає кризу, зумовлену браком нових п'єс, пристосованих до теперішніх обставин. Добрі музичні скечі та драматичні мініятюри напевно привабили б молодь.

Промовляли ще: мистецьмаляр пані Слава Гнатів і поет Микола Щербак, які позитивно оцінювали нашу молодь, якої велика частина в майбутньому включиться в ряди українських культуротворців.

Наприкінці голова зборів проф. Д. Горняткевич говорив про проблеми, які найбільше турбують культурних діячів, зокрема мистців. Проф. Горняткевич, закриваючи збори-зустріч, запропонував, щоб усіх присутніх вважати, як членів Асоціяції Діячів Української Культури в Нюарку, та висловив надію, що в більшому крузі всі зустрінуться після вакацій цього року.

І. Г.

У Філадельфії відбудеться Весняний Равт б. учнів УАГ у Львові

Продовжуючи свою діяльність, меткий і завжди активний Діловий Комітет для відзначення 100-річчя Української Академічної Гімназії у Львові, влаштовує в суботу, 14-го червня ц. р. в авдиторії школи св. Йосафата при Дітман і Трістан вулицях у Філадельфії, свою чергову імпрезу. Цим разом це буде безжурна товариська зустріч б. учнів і учениць цієї передової середньої школи у Львові, якій організатори надали назву: „Весняний Равт". Судячи по відбутих вже різнородних імпрезах для відзначення 100-річчя цієї школи, що з великим успіхом пройшли в минулому році у Філадельфії, Ню Йорку, Чикаго, Вінніпеґу, Монтреалі, Едмонтоні, Мюнхені, Відні і Австралії, а головно згадуючи минулорічну Ювілейну Зустріч, що відбулася на „Союзівці" в днях 28-29 вересня — можна надіятися, що й ця чергова імпреза колишніх львівських „академіків" запишеться на добре конто їхньої „Альма Матер".

У програмі Весняного Равту члени Ділового Комітету приготовили чимало милих і гарних несподіванок: веселі спомини із гімназійного життя розкажуть інж. Тарас Грицай з Перт Амбою й інж. Мирон Ганушевський з Філадельфії. Різнородний гарячий і холодний буфет приготовили пані з невтомною подругою Ростиславою Хабурською - Матлозою на чолі. До танців приграватиме оркестра Юліяна Сухаря з Філадельфії. Про настрій під час танців дбатиме Мирослав Прончак, сотник УД-УНА. Під час Равту буде показана Ювілейна Виставка фотоматеріялів і пресових вирізків, що своєю тематикою пов'язані із 100-річчям УАГ. Її приготовили Мирон Ганушевський і Іван Костюк. Над усією імпрезою „батьківську опіку" матиме голова Ділового Комітету і господар залі (парох Церкви св. Йосафата у Філадельфії) о. шамбелян Мирослав Харина зі своєю дружиною Марією.

До авдиторії школи св. Йосафата доїзд із Рузвелт Бульвару по Тайсон вулиці Грінлох вулиці і на ліво, прямо на паркувальну площу, яка помістить понад дві сотні автомашин. Початок в 9 -ій годині вечора. Стрій для панів вечірній (бодай темний одяг), для пань вечірній (не надто короткі сукні).

(юко)

ПОВІДОМЛЕННЯ

У зв'язку зі смертю д-ра Зіновія Лиська, автора кодексу „Українські Народні Мелодії", подаю до відома передплатників і зацікавлених:

Досі видано чотири томи по 576 сторін кожний, у твердій, полотняній оправі. Цілість буде охоплена в десяти томах, куди увійдуть 11,477 українські народні пісні.

Вже здано до друку два наступні, 5-ий і 6-ий томи.

Для вшанування пам'яті покійного Автора, видавництво приймає назву: Видавництво ім. Зіновія Лиська.

Для облегшення праці, прохаю тих передплатників, які не вплатили грошей за одержані книжки — переслати їх негайно. Прохаю складати пожертви на видання, пересилаючи гроші на адресу:

Self Reliance, а/с 748
558 Summit Avenue
Jersey City, N.J. 07306
U.S.A.

Понадусе, прошу закупити собі, бібліотекам, чи як подарок для приятелів, передплачуючи повністю за всі 10 томів суму $100.00, або — вплачуючи 40 доларів за книжки, які вже появилися. Видавництво постарається на вплати ратами.

Я переконаний, що це вияснення сприятиме скорій появі всіх десяти томів „Українських Народних Мелодій".

Маріян Коць, видавець

Концерт визначних учнів УМІ

Часто читаємо в пресі про студентів, які демонструють проти устійненого ладу в багатьох аспектах. Питаємо їх: „Чим хочете замінити сучасну систему навчання?" „Нашою ціллю є знищити все традиційне, а далі — побачимо", відповідають представники здезорієнтованих груп . . .

В яскравому контрасті до цих скептиків стоїть молодь, яка вчиться музики в Українському Музичному Інституті Америки. Із захопленням і завзяттям вона заглиблюється в духовий світ світової музичної літератури і з особливою пошаною виконує твори рідних композиторів.

Цьогорічний концерт Визначних учнів відбувся 4 травня в залі Українського Інституту Америки в Ню Йорку. Концерти визначних учнів щорічно цікавлять слухачів. Критичні слухачі слідкують за поступом знаних з попередніх років талантів та із зацікавленням і щирою прихильністю вітають тих, які цього року перший раз добилися почести виступати в цій групі. Цього року загально зауважено поліпшення педагогічного рівня. Не рутинове навчання, а перспектування індивідуальностей учнів є прогресивним фактором в УМІ, що дав змогу молодим людям виявити свої власні свіжі відчуття. Вони говорили тонами, розвиваючи фразування й динаміку і старалися підпорядкувати свої власні творчим задумам композиторів.

В УМІ є вчителі, які не лише вміють пізнати талант, але й передбачують потенційні можливості учня. Щоб пізнати характер учня, його духовий світ, витривалість — все це вимагає досвідченого учителя, який не хоче фабрикувати ремісників. Останній Концерт Визначних переконав, що праця в УМІ не йде на марно і що наша молодь варта того, щоб працювати над нею з посвятою. В УМІ формуються молоді музики із серйозними надбаннями, які можуть виступати поруч з учнями кращих американських піаністів.

В програмі згаданого концерту були, крім творів світової фортепіянової літератури, також твори наших композиторів: Лисенка, Довженка, Косенка і Нижанківського. Брали участь: Уляна Ольшанівська (кляса Д. Карановича), Дозя Сигіда (кл. Т. Богданська), Олесь Кузишин (кл. М. Майлова), Марічка Сохан (кл. О. Чипак), Ірена Пелех (кл. Г. Клим), Оксана Борбич (кл. Л. Горницький), Богдан Сохан (кл. Л. Горницький), Мотря Ходновська (кл. Д. Каранович), Святослав Домбровський (кл. Л. Горницький), Наталя Даниш (кл. Л. Горницький), Мирося Ковалів (кл. Л. Горницький), Віра Никифорук (кл. Л. Горницький).

Рафаїл Я. Венке

НОВІ МУНДИРИ ДЛЯ СОВ. ПОЛІЧАІВ

За царської Росії жандарми мали світлосині мундири, і Лермонтов, їдучи на Кавказ, сподівався не побачити там „голубих мундірів". Тепер у Совєтському Союзі відбувається зміна мундиру міліції на темносиню чи гранатову барву. Міліція матиме і літню, і зимову униформу. Міністер внутрішніх справ СССР генерал-полковник Щолоков повідомив у совєтській пресі: „Працівникам міліції і слідчого апарату внутрішніх справ змінено розпізнавальні знаки. У співробітників міліції на петлицях буде емблема з зображенням герба СССР, а у працівників слідства — емблема, яка зображає щит з двома мечами. Кашкет нової моделі прикрашений кокардою, шитвом у вигляді лаврових гілок і шнуром золотистого кольору."

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 14-го ЧЕРВНЯ 1969 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Збори Б-ва св. Володимира — 130 Відд. о год. 8-ій веч. в приміщенні Укр. Кат. Ветеранів, 33 E. 7th St. Просяться чл. прибути. — О. Стешин, секр.

НЕДІЛЯ, 15-го ЧЕРВНЯ 1969 р.

ЙОНКЕРС, Н. Й. Збори Т-ва Подільська Січ — 8 Відд. о год. 2-ій по пол. в церковній залі при Chestnut вулиці. Просяться чл. прибути і вирівняти залеглі вкладки і забрати дивиденду. — Управа.

ФІЛАДЕЛЬФІЯ, Па. Місячні збори Т-ва Любов — 45-ий Відд. о год. 11:30-1:30 по пол. в домі Укр. Амер. Горожан, 847 N. Franklin St. Просяться чл. прибути і вирівняти залеглі вкладки. — В. Колінко, предс., М. Сеник, секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори С-ва Пресв. Діви Марії — 112 Відд. після 2-ої і 3-ої Сл. Божої в кафетерії школи св. Йосафата, при State Rd., Parma, Ohio. Просяться прибути і вирівняти залеглі вкладки. — Іван на Добрянська, рек. секр.

БАЛТИМОР, Мд. Місячні збори Б-ва Пресв. Тройці — 320 Відд. о год. 1:30 по пол. в Укр. Гор. Клюбі при 3101 O'Donnell St. Просяться чл. прибути та вирівняти свої залеглості. — Т. Хай, предсідник, І. Малко, секр.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

ТАРЗАН, Ч. 6197. Тарзан підписує з генералом договір.

Ми отримали минулої ночі згоду від Вашингтону, Тарзане! Ми можемо зробити вас спеціяльним дорадником летунської розвідки. А щодо використання вашого вулканічного кратеру, країни Тарзана, як засекреченої бази летунської розвідки, — консул Робертс і я підписали за Уряд З'єднаних Стейтів договір.

Я дуже радо підпишу його, генерале!

Знаменито! Наша спільна ціль: закріпити африканську безпеку!

Нелегко буде зупинити ворога, генерале!